

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **L. T. H.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2014, čj. CPR-8649-4/ČJ-2014-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2014, čj. 17 A 41/2014 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2014, čj. KRPK-22029-59/ČJ-2014-190022 (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“), Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policejní orgán“) uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu 1 roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. K vycestování z území České republiky stanovil žalobkyni lhůtu 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí o vyhoštění.

2) Rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014, čj. CPR-8649-4/ČJ-2014-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí“), Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále

jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o správním vyhoštění a toto rozhodnutí potvrdilo.

II.

3) Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl. Žalobkyně nevyužila v řízení před správními orgány možnost seznámení se spisem, nenavrhla ani nepředložila důkazy na podporu svých tvrzení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem správního vyhoštění žalobkyně bylo opakované porušování českých právních předpisů, neboť pobývala na českém území dlouhodobě bez víza či jiného oprávnění k pobytu, ač jí byla několikrát poskytnuta možnost učinit kroky nezbytné k legalizaci pobytu. Nelze přehlédnout, že žalobkyně přicestovala do České republiky nelegálně poté, co jí bylo dne 13. 2. 2012 uloženo správní vyhoštění z území Slovenské republiky.

4) V napadeném rozhodnutí bylo sice nesprávně uvedeno datum narození 3. účastníka řízení (nezletilého syna žalobkyně), jednalo se však o písarskou chybu, neboť nesprávné datum narození bylo shodné s datem narození 2. účastníka řízení (manžela žalobkyně). Nejednalo se tedy o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že nebyl zjištěn názor jejího čtyřletého syna, neboť se nejednalo o zásah do jejích práv a žalobkyně nebyla oprávněna v soudním řízení hájit práva jiných účastníků řízení. Dodal, že dítě v tomto věku není natolik rozumově vyspělé, aby si bylo schopno vytvořit vlastní názor a sdělit jej. Její syn byl v řízení zastoupen opatrovníkem, kterému nelze vytýkat procesní pasivitu. Zájmem dítěte je být v péči rodičů, a v posuzované věci se nejednalo o odnětí z této péče.

5) Žalovaný nebyl povinen vyjádřit se podrobně ke všem okolnostem uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Jeho stručné vyjádření k některým okolnostem, například k věku žalobkyně, bylo pro účely posuzované věci dostačující. Správní orgány neporušily ani § 68 odst. 2 správního řádu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, čj. 9 As 162/2012 – 34, bylo totiž postačující, že výrok rozhodnutí o správním vyhoštění obsahoval ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo správní vyhoštění uloženo; ve výroku nebylo třeba uvádět popis jednání, za které bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, neboť řízení o správním vyhoštění není řízením přestupkovým ani trestněprávním.

III.

6) Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu blanketní kasační stížnost, kterou následně k výzvě soudu doplnila. Zdůraznila, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího života a života její rodiny, a je tedy v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány znemožňují vyhoštěným cizincům návrat do České republiky. Rodina stěžovatelky je usídlena na českém území a nemůže ji následovat do státu původu. Stěžovatelce nelze klást k tíži, že založila rodinu v době, kdy neměla pobytové oprávnění. Správní orgány nevzaly na zřetel její zdravotní potíže a vytkly jí nepředložení zdravotní dokumentace, ačkoli ji k tomuto kroku nevyzvaly. Stěžovatelka nejednala v rozporu s žádným zájmem státu podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), jehož porušení by bylo

důvodem k zásahu do jejího soukromého a rodinného života v podobě správního vyhoštění. Neměla by proto být nucena opustit vlastní dítě a veškeré rodinné zázemí.

7) Stěžovatelka dále uvedla, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je nepřesvědčivé, nezákonné a nepřezkoumatelné a v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Krajský soud se řádně nevypořádal s žalobními námitkami ohledně specifikace stěžovatelčina jednání a důvodů, pro které bylo správní vyhoštění uloženo, označení účastníků řízení, přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění a ochrany práv nezletilého syna stěžovatelky. Některé námitky přešel bez povšimnutí; nezabýval se námitkou nedbalého přístupu opatrovníka jejího nezletilého syna a tím, že ji správní orgány nevyzvaly k předložení zdravotní dokumentace.

8) Správní orgány podle stěžovatelky nezjistily všechny rozhodné okolnosti a stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatelky.

9) Stěžovatelka rovněž namítla, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno toliko na základě jejího stanoviska a její rodinní příslušníci se nemohli k věci vyjádřit.

IV.

10) Žalovaný odkázal ve vyjádření ke kasační stížnosti na obsah napadeného rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil.

V.

11) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12) Kasační stížnost není důvodná.

13) Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Bylo proto na stěžovatelce, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatelka však koncipovala převážnou část kasační stížnosti velmi obecně a tvrzená pochybení na straně krajského soudu či správních orgánů nekonkretizovala tak, aby bylo možné rozeznat, na jakých skutkových a právních důvodech se zakládají. Nejvyšší správní soud se proto zaměřil zejména na ta tvrzení kasační stížnosti, která obsahově mohla nasvědčovat případnému porušení veřejných subjektivních práv stěžovatelky.

14) Ústředním tématem kasační stížnosti byl nesouhlas stěžovatelky s názorem krajského soudu a žalovaného, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka uvedla, že v případě správního vyhoštění bude nuceně odloučena od svého dítěte, protože ji rodina nemůže následovat do země původu. Nebude se jednat o dočasné vyhoštění, nýbrž správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky výhradně neumožňují návrat do země. Správní orgány rovněž nepřihlédly k jejímu závažnému zdravotnímu stavu.

15) K těmto námitkám Nejvyšší správní soud uvádí následující.

16) Stěžovatelce bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle prvně zmíněného ustanovení „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“ Podle druhého ustanovení „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*“

17) Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že příslušný orgán Slovenské republiky uložil stěžovatelce dne 13. 2. 2012 administrativní vyhoštění se zákazem vstupu na slovenské území v délce 3 let. Stěžovatelka totiž nevycestovala ze slovenského území ve lhůtě určené rozhodnutím ze dne 21. 7. 2011, kterým jí bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu, neboť nepředložila doklad o zdravotním pojištění. Stěžovatelka dne 20. 2. 2012 vstoupila na území České republiky a tentýž den se přihlásila policejnímu orgánu, který vůči ní zahájil řízení o správním vyhoštění. Dne 22. 10. 2012 bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno a dne 13. 12. 2012 byl stěžovatelce uložen výjezdní příkaz do 15. 1. 2013. Dne 16. 1. 2013 požádala o další výjezdní příkaz z důvodu dlouhodobé nemoci svého syna, kterou doložila lékařskou zprávou. Výjezdní příkaz jí byl udělen do 16. 3. 2013. Dne 4. 9. 2013 se stěžovatelka opět přihlásila policejnímu orgánu, který zahájil další řízení o správním vyhoštění. To bylo zastaveno dne 5. 11. 2013 a stěžovatelce byl udělen další výjezdní příkaz do 3. 1. 2014. Dne 26. 3. 2014 se stěžovatelka opět ohlásila policejnímu orgánu, který dne 28. 3. 2014 zahájil další řízení o správním vyhoštění, v němž vydal dne 6. 5. 2012 rozhodnutí o správním vyhoštění. Účastníky tohoto řízení byl stěžovatelčin manžel i jejich nezletilý syn. Podkladem rozhodnutí o správním vyhoštění bylo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle kterého bylo vycestování stěžovatelky možné.

18) Ze shora uvedeného vyplývá, že stěžovatelka měla několikrát možnost z České republiky vycestovat dobrovolně na základě výjezdních příkazů s přiměřeně dlouhými lhůtami, ale neučinila tak a i několik měsíců po skončení platnosti posledního výjezdního příkazu se nadále zdržovala na českém území bez oprávnění k pobytu. Byly tedy splněny výše uvedené zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 i podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

19) Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců však „*nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“ Podle ustálené judikatury je rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze tehdy, „*je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého*

a rodinného života na straně druhé. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vztahům na území České republiky“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006 – 89, č. 1230/2007 Sb. NSS).

20) Podle § 174a téhož zákona správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona „zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013 – 34, správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců a předjímat u některých případných dopadů na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.

21) V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2012, čj. 8 As 118/2012 – 45).

22) Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) musí zásah do *soukromého a rodinného života* cizince způsobený jeho vyhoštěním vykazovat určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65). Přestože pojem *rodinného života* není Úmluvou definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. Čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).

23) Policejní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že stěžovatelka pobývá na českém území od 20. 2. 2012. Svůj zdravotní stav charakterizovala jako dobrý. Ona ani její vietnamský manžel nehovoří českým jazykem. Rovněž neuvedla nic bližšího o rozsahu svých soukromých, ekonomických, sociálních a kulturních vazeb na Českou republiku a o nemožnosti vycestovat z jejího území. Policejní orgán uzavřel, že stěžovatelka není v České republice natolik společensky a kulturně integrována, aby pro ni bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého života. Manžel stěžovatelky ani její syn nepobývají v České republice na základě některé z forem mezinárodní ochrany, mohou se s ní tedy případně vrátit zpět do státu původu. Její syn se sice narodil v Bratislavě, ale vzhledem k nízkému věku (rok narození 2010) nelze usuzovat, že by cokoli bránilo jeho sociální integraci ve Vietnamu. Stěžovatelka i její manžel mohli a měli předpokládat, že okolnosti jejího pobytu na území České republiky mohou vést k jejímu správnému vyhoštění; k dobrovolnému opuštění českého území ostatně obdržela několik výjezdních příkazů.

24) Úvahu policejního orgánu následně potvrdil žalovaný i krajský soud. Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky podle shora uvedené judikatury. Její soukromý a rodinný život totiž není vázán na území České republiky. Její manžel je vietnamského původu. Vzhledem k tomu, že se dosud nenaučili mluvit česky, lze předpokládat, že ani jeden z manželů není od státu původu natolik odcizen, aby se nemohl znovu integrovat do tamějšího sociálního a kulturního prostředí. Totéž platí o jejich společném synovi. U dítěte mezi 4. a 5. rokem věku lze rozumně předpokládat, že jeho vazby na Českou republiku nejsou natolik silné, aby mu znemožnily integraci ve Vietnamu. Stěžovatelka neuvedla nic konkrétního, co by její rodině bránilo následovat ji zpátky do Vietnamu. Subjektivní obavě z návratu do země původu a z případných ekonomických obtíží lze sice rozumět, ale nepostačuje k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

25) Pokud jde o dobu, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie, policejní orgán ji stanovil v délce 1 roku. Nejvyšší správní soud uznal délku této doby v případech srovnatelných s případem stěžovatelky (jak ve vztahu k intenzitě porušení jejích povinností, tak ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu) jako přiměřenou (rozsudky ze dne 18. 6. 2014, čj. 3 As 74/2013 – 42, či ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013 – 69).

26) Není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatelka uvádí, že jí nelze klást k tíži založení rodiny v době, kdy neměla pobytové oprávnění. Správní orgány nepochybovaly, že stěžovatelka v době narození svého syna disponovala povolením k přechodnému pobytu na slovenském území do 25. 2. 2011.

27) Stěžovatelčin poukaz na údajnou praxi českých státních orgánů, podle níž se vyhoštěné osoby po uplynutí doby zákazu pobytu nepouštějí zpět na české území, není blíže odůvodněn. Stěžovatelka navíc uplatnila tuto námitku poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli jí nic nebránilo učinit tak již v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nepřihlíží (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

28) Nelze přisvědčit ani námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly zdravotním stavem stěžovatelky a nevyžádaly od ní lékařskou dokumentaci o jejích

potížích. Stěžovatelka k takovému postupu nezavdala žádnou příčinu. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 26. 3. 2014 výslovně uvedla, že se cítí zdráva a v dobré kondici a že nemá zjevné postižení ani zdravotní potíže, na které by chtěla upozornit. Ani v průběhu dalšího řízení nesdělila, že by trpěla konkrétními zdravotními potížemi, které by správní orgány měly vzít na zřetel.

29) Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky jako přiměřené, a to jak z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak z hlediska § 174a téhož zákona.

30) Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani ostatní (převážně obecné) kasační námitky, které směřovaly proti údajným procesním pochybením krajského soudu a správních orgánů.

31) Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Mezi skutkovými zjištěními, hodnocením důkazů a právními závěry krajského soudu nejsou závažné rozpory. Krajský soud srozumitelně zdůvodnil, proč považoval napadené rozhodnutí za zákonné a věcně správné a proč se neztotožnil s žalobními námitkami. Rovněž výrok rozsudku byl srozumitelný a v souladu s odůvodněním. Krajský soud neponechal stranou ani žalobní námitky týkající se přístupu opatrovníka a věnoval se (byť stručně) i žalobní námitce, že správní orgán porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, v jejímž rámci stěžovatelka zmínila údajné zdravotní obtíže; ve zbytku poukázal na obsah napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožnil. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajskému soudu nic nebránilo vycházet z argumentace žalovaného a odkazovat na ni, pokud ji shledal zákonnou a příslušnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, čj. 2 Azs 29/2012 – 34).

32) Stěžovatelka blíže nekonkretizovala, v čem konkrétně považuje vypořádání jejích žalobních námitek krajským soudem za nevyhovující. Pokud jde o námitku nedostatečné specifikace stěžovatelčina jednání v rozhodnutí o správním vyhoštění, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že podle ustálené judikatury postačí, je-li ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění uvedeno ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého se správní vyhoštění ukládá, pokud je protiprávní jednání cizince, které bylo důvodem pro uložení správního vyhoštění, dostatečně podrobně specifikováno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, čj. 7 As 98/2010 – 67, či ze dne 6. 6. 2011, čj. 2 As 62/2011 – 77). Napadené rozhodnutí odpovídá těmto požadavkům, neboť je z něj zřejmé, že důvodem pro správní vyhoštění stěžovatelky byl její opakovaný pobyt na českém území bez víza nebo pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasil s krajským soudem, že nesprávné uvedení data narození stěžovatelčina nezletilého syna nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť se jednalo pouze o písarskou chybu.

33) Námitka, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla neurčitá. Stěžovatelka neuvedla, v čem shledává rozpor mezi zjištěným skutkovým stavem a obsahem správního spisu. Rovněž neuvedla, v čem konkrétně se měl zjištěný skutkový stav rozcházet se stavem skutečným, či v čem spočívaly specifické okolnosti případu, k nimž správní orgány údajně nepřihlédly. Námitka proto není důvodná.

34) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že se stěžovatelčini rodinní příslušníci nemohli vyjádřit k věci samé. Tato námitka neodpovídá obsahu správního spisu. Policejní orgán přibral usnesením ze dne 28. 3. 2014 manžela stěžovatelky a jejich nezletilého syna jako účastníky řízení o správním vyhoštění. Podle úředního záznamu ze dne 26. 3. 2014 manžel stěžovatelky prohlásil, že se k věci nechce vyjadřovat. Policejní orgán vzal za podklad rozhodnutí i protokoly o vyjádření účastníka řízení – manžela stěžovatelky ze dne 29. 3. 2012 a ze dne 11. 9. 2013. Účastníci řízení nevyužili možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, ačkoli jim bylo oznámení o této možnosti řádně doručeno dne 28. 4. 2014; vyjádřili se však ke stěžovatelčinu odvolání a toto vyjádření žalovaný zohlednil v napadeném rozhodnutí.

35) Na závěr Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka nebyla oprávněna namítat, že ustanovený opatrovník nedostatečně hájil zájmy jejího nezletilého syna. Postup opatrovníka se nedotýkal jejích práv, ale práv jejího syna, který měl v řízení samostatné procesní postavení. Podle ustálené judikatury se totiž žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu. Totéž platí *mutatis mutandis* i pro řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 103/2011 – 54). Krajský soud správně poukázal na to, že manžel ani nezletilý syn nevyužili v řízení před krajským soudem oprávnění uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

36) S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost (§110 odst. 1 s. ř. s.). Protože Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatelka podala spolu s kasační stížností.

37) Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu